

SLOVENSKÁ
FILHARMÓNIA

POPULÁRNY CYKLUS

— C —

23. 04. 2026 | štvrtok | C6
Koncertná sieň SF | 19.00

77. KONCERTNÁ SEZÓNA

SLOVENSKÁ FILHARMÓNIA

DANIEL RAISKIN *dirigent*

SUEYE PARK *husle*

YUYA MIZUNO *violončelo*

Franz Schmidt (1874 – 1939)

Intermezzo z opery Notre Dame

5'

Johannes Brahms (1833 – 1897)

***Koncert pre husle, violončelo a orchester a mol,
op. 102***

33'

Allegro

Andante

Vivace non troppo

Franz Schmidt

Symfónia č. 1 E dur

45'

Sehr langsam – Sehr lebhaft

Langsam

Schnell und leicht

Lebhaft, doch nicht zu schnell

Koncert s podporou:

Propagátor Mahlerovej hudby, dirigent Bruno Walter (1876 – 1962), spomína na svoje krátke pôsobenie v mestskom divadle v Bratislave na sklonku 19. storočia ako na nevelmi inšpirujúce. Mesto, ktoré hudobník pokladal za provinčné, však nežilo úplne nezaujímavým hudobným životom. Jeho obraz zanechal v esejách v knihe *Túžby a spomienky* dirigent Cirkevného hudobného spolku, skladateľ a pedagóg Alexander Albrecht (1885 – 1958). Na Deň svätej Cecílie sa v Dóme sv. Martina pravidelne uvádzala Beethovenova *Missa solemnis*, Veľký piatok patrilo tradične Haydnovi – *Sedem posledných slov nášho Spasiteľa na kríži*. Nešlo však len o produkcie cirkevnej hudby zastrešenej Cirkevným-hudobným spolkom: v meste pôsobil orchester, ktorý hrával koncerty vo veľkej sále radnice. Na predvedenie svojej *Siedmej symfónie* týmto telesom pricestoval do Bratislavy údajne Anton Bruckner (1824 – 1896). Operná spoločnosť uvádzala diela Meyerbeera, Verdiho, Wagnera a Gounoda. V meste vystúpili klaviristi Fanz Liszt, Anton Rubinstein, Eugène d'Albert, huslista Ede Reményi, slávne speváčky Alice Barbi a Rosa Papier, ale aj Meiningenský orchester, ktorý dirigoval Hans von Bülow (1830 – 1894). Dnešnú Bratislavu minimálne štyrikrát navštívil aj Johannes Brahms, udržiavajúci priateľské vzťahy s rodinami riaditeľa pošty Karla Vrabelyho, ktorého dcéry boli talentované klaviristky, i s rodinou právnika Karola Jurenáka. Brahms v dnešnej Bratislave v roku 1867 odohral klavírny recitál a v roku 1883 sa v Župnom dome zúčastnil uvedenia svojej kantáty *Rinaldo* na pozvanie mestského archívára Johanna Nepomuka Batku.

Bratislava bola v posledných dekádach „starého sveta“ miestom, kde sa mohol efektívne rozvíjať mimoriadny hudobný talent štvorice študentov Kráľovského maďarského katolíckeho gymnázia: Franza Schmidta, Ernő Dohnányiho (1877 – 1960), Bélu Bartóka (1881 – 1945) i samotného Albrechta. Ten sa ako jediný do Bratislavy po štúdiách natrvalo vrátil. „Prešporskí rodáci“ Franz Schmidt a Ernő Dohnányi, sa v 20. a 30. rokoch 20. storočia stali pedagógmi kompozície mladého pezinského rodáka Ľudovíta Rajtera (1906 – 2000), ktorý neskôr pôsobil ako dlhoročný dirigent i šéfdirigent Symfonického orchestra Československého rozhlasu v Bratislave i Slovenskej filharmónie. Hold svojmu viedenskému pedagógovi Schmidtovi vzdal Rajter prvou kompletnou nahrávkou skladateľových symfónií so Symfonickým orchestrom Československého rozhlasu v Bratislave pre Opus v 80. rokoch 20. storočia. V tom čase to bol priekopnícky počin, na ktorý neskôr nadviazali dirigenti ako Neeme Järvi, Paavo Järvi, Vasilij Sinaisky či naposledy Jonathan Berman a BBC National Orchestra of Wales.

Muzikológ a kritik Hans Keller (1919 – 1985) napísal, že **Franz Schmidt** patrilo ako skladateľ, dirigent, klavirista a komorný hráč k najtalentovanejším hudobníkom, s akými sa počas svojho života stretol. Neskoršiu recepciu tvorby tohto skladateľa

poznačilo spájanie funkcií, ktoré zastával v kultúrnom živote v Rakúsku, s politickým udalosťami v 30. rokoch 20. storočia. „*Hudba si našla cestu k mojej duši prostredníctvom organu v chráme,*“ napísal skladateľ v nedatovanej autobiografickej skici z prvých dekád 20. storočia, no dôležitým pre jeho vzťah k hudbe bolo tiež rodinné prostredie. Obaja Schmidtovi rodičia boli muzikálni. Otec hral na dychových nástrojoch, matka na klavíri, pričom skladateľ píše, že práve ona bola jeho najlepšou učiteľkou. Na mladého hudobníka, ktorý bol v dnešnej Bratislave považovaný za „záračné dieťa“ a neskôr študoval u klavírneho mága Theodora Leschetizkého (1830 – 1915), mal významný vplyv františkánsky organista Felicián Môcik (1861 – 1917), v hudbe sa zdokonaľoval aj u otca Ernôa Dohnányiho. Ten bol síce profesorom matematiky a fyziky, no tiež disponovaným violončelistom. Dôležitým pre Schmidta bol aj kontakt s Rudolfom Maderom, organistom v Dóme sv. Martina, ktorý v tom čase hrával na novom nástroji Vincenta Možného. Kontakt so svetom umenia sprostredkoval mladému hudobníkovi salón Heleny Bednáricsovej, učiteľky klavíra, u ktorej sa schádzali významní hudobníci. Tam sa Schmidt zoznámil aj so svojím budúcim učiteľom vo Viedni, Leschetizkým, ktorého viedenskú triedu však napokon nespokojný opustil.

V roku 1888 sa rodina presťahovala z Bratislavy do Viedne, kde Franz Schmidt nastúpil na Konservatorium der Gesellschaft der Musikfreude in Wien, aby študoval hudobnú teóriu u Roberta Fuchsa (1847 – 1927) a hru na violončele u Karla Udela (1844 – 1927) a Ferdinanda Hellmesbergera (1863 – 1940). Jeho talent mu neskôr zabezpečil miesto u Viedenských filharmonikov, hrával tiež vo Viedenskej dvorskej opere, ktorej orchester v tom čase dirigoval Hans Richter (1843 – 1916) a od roku 1897 aj Gustav Mahler (1860 – 1911). V orchestri pôsobil s umelcami ako Arnold Rosé alebo Friedrich Buxbaum. Aj kvôli sporom v telese a nenaplneným umeleckým ambíciám hľadal Schmidt po čase uplatnenie pre svoj talent inde, na toto obdobie spomína v už citovanej autobiografickej skici. Zmieňuje sa v nej, ako mu počas účinkovania v jednom z viedenských salónov domáca pani s dešpektom povedala „... *bohužiaľ nie ste umelcom, len hudobníkom v opernom orchestri.*“

V roku 1901 sa Schmidt stal pedagógom, neskôr riaditeľom a v rokoch 1927 – 1931 rektorom hudobnej akadémie – dnes Universität für Musik und darstellende Kunst. Vyučoval hru na violončele, klavíri i kompozíciu. Medzi jeho priateľov a obdivovateľov patrili významné osobnosti viedenského hudobného života, vrátane Arnolda Schönberga (1874 – 1951), ktorý musel neskôr kvôli svojmu pôvodu emigrovať do USA. Práve v období silnejúceho národnosocialistického hnutia, predohry k „Anschlusu“, sa Schmidt ako „najvýznamnejší skladateľ Východnej marky“ stal bez zvláštného pričinenia obľúbencom nacistov. Ako prejav priazne dostal objednávku na skompono-

vanie slávnostnej kantáty *Deutsche Auferstehung*, ktorej dokončenie až do svojej smrti odkladal.

Odvrátenou stranou Schmidtových profesionálnych úspechov, ktorého známi označovali ako „politicky naivného“, boli jeho privátne tragédie. Jeho prvá manželka bola umiestnená v psychiatrickej nemocnici a v rámci nacistického programu eutanázií v roku 1942 usmrtená. Dcére Eme, ktorá zomrela pri pôrode dieťaťa, skladateľ venoval svoju poslednú, *Štvrtú symfóniu* – veľké dielo, ktoré mu právom zabezpečilo status jedného z najvýznamnejších rakúskych symfonikov prvej polovice 20. storočia. Franz Schmidt zomrel 11. februára 1939 v Perchtoldsdorfe pri Viedni. Ťažiskom Schmidtovho kompozičného odkazu je štvorica symfónií a oratórium *Das Buch mit sieben Siegeln* (Kniha so siedmimi pečaťami), ktoré malo premiéru dva mesiace po pripojení Rakúska k nacistickému Nemecku, ďalej je autorom dvoch klavírných koncertov, komornej hudby, skladieb pre klavír (vrátane kompozícií pre ľavú ruku dedikovaných Paulovi Wittgensteinovi) a organ.

Symfónia č. 1 E dur predstavuje Schmidtov prvý veľký skladateľský úspech v čase, keď ešte pôsobil ako violončelista v opere. Dvadsaťšesťročný skladateľ prihlásil dielo v septembri 1900 do súťaže o Beethovenovu cenu, ktorú usporadúvala Gesellschaft der Musikfreunde vo Viedni. Symfónia cenu získala a Schmidt v januári roku 1902 uviedol premiéru skladby, ktorú naštudoval Konzertvereinorchester. Skladateľ neskôr spomínal, že úspech diela negatívne poznačil jeho vzťahy s Mahlerom, ktorý sa v tom čase tiež snažil získať uznanie ako tvorca symfónií. Niektorí autori pripisujú Schmidtov úspech konzervatívne mu viedenskému prostrediu. Schmidtova *Prvá symfónia* anticipuje v mnohých ohľadoch jeho tri ďalšie symfonické opusy. Predstavuje neskororomantickú syntézu rakúsko-nemeckej tradície tohto hudobného druhu a spája v sebe monumentálnosť (1. časť *Sehr langsam* – *sehr lebhaft* a finále) s lyrikou (2. časť *Langsam* s pastorálnymi motívami), koncíznu motivicko-tematickú prácu prepájajúcu jednotlivé časti s využívaním variačného princípu, kontrastu a chorálovými témami, pripomínajúcimi Brucknera, u ktorého Schmidt túžil študovať, ale kvôli skladateľovej chorobe sa mu to nepodarilo.

Z ďalších možných inšpiračných zdrojov sa v súvislosti s hudbou Franza Schmidta možno stretnúť s menami Wagnera (harmónia, inštrumentácia) a Brahmsa (motivicko-tematická práca, forma), no pozornosť si určite zaslúži aj vplyv jeho učiteľa Roberta Fuchsa, medzi ktorého žiakov patrili George Enescu, Erich Wolfgang Korngold, Mahler, Franz Schreker, Jean Sibelius, Alexander von Zemlinsky a Hugo Wolf. Špecifický pôvab viedenských ländlerov v sebe ukrýva 3. časť, scherzo s označením *Schnell und leicht*. Stredoeurópsky kolorit v Schmidtových kompozíciách reprezentujú znaky uhorského štýlu, prítomné nielen v *Prvej symfónii*, ale tiež v **Intermezze z opery Notre**

Dame. Toto dielo skladateľ Karl Goldmark (1830 – 1915) nazval najkrajšou hudbou, ktorá bola skomponovaná s použitím štýlu úzko spätého s hrou populárnych mestských kapiel zložených z rómskych hudobníkov. A to ozveny uhorského štýlu počuť v dielach skladateľov ako Joseph Haydn, Franz Liszt či Johannes Brahms. *Intermezzo* patrí k najuvádzanejším Schmidtovým kompozíciám. Skladba mala premiéru 6. decembra 1903, vznikla teda skôr než sa Schmidt pustil do svojho operného debutu na námet Hugovho románu *Chrám Matky Božej v Paríži*. V opere, ktorá mala premiéru vo Viedenskej štátnej opere 1. apríla 1914, sa intermezzo, príklad Schmidtovho majstrovského narábania s orchestrom, nachádza v 1. dejstve.

„Hudobní politici našich čias označujú Brahmsa za reakcionára... Iní zase hovoria, že Brahms v praxi ukazuje, že v klasických formách ešte vždy možno povedať niečo nové. Nielen ešte, ale vždy, pokiaľ bude existovať hudba, bude existovať tento stav. Tieto formy totiž vychádzajú zo samotnej podstaty hudby a ich hlavné črty nemohli byť dokonalejšie. Dokonca aj skladatelia, ktorí si myslia, že ich rozbili, a tým dovŕšili akt oslobodenia, ich sami naďalej využívajú... Nemôžu inak, pokiaľ bude hudba vecou kompozície a kontrastu. (...) Po Brahmovi prídu iní, ktorí budú komponovať inými spôsobmi ako on. Jeho cieľom bola koncentrácia a nerozborná jednota, a na to využil všetky prostriedky vlastné hudobnému umeniu,“ napísal o **Johannesovi Brahmovi** jeho súčasník, nemecký hudobný historik Philipp Spitta (1841 – 1894). Recepčia Brahmsovej hudby predstavuje fascinujúci príbeh. V roku 1853 ho Robert Schumann profeticky označil za tvorca, ktorý dokáže v umení vyjadriť svoju dobu ideálnym spôsobom, pričom súčasníci ho porovnávali s Beethovenom, no v neskorších rokoch sa jeho hudba stala tiež predmetom kritiky zo strany obdivovateľov Liszta a Wagnera ako konzervatívna, bez originality a emócií. Brahmsa sa zastal skladateľ Arnold Schönberg (1874 – 1951), ktorý v eseji *Brahms progresívec (Štýl a idea, 1950)* na základe analýzy identifikoval viaceré znaky, ktoré Brahmsa definujú nielen ako zástancu tradícií, „dediča Beethovena“, ale tiež ako inovátora. Patrí k nim úspornosť a efektívnosť harmonického jazyka, schopnosť vystavať koncíznu formu diela z krátkych motívov a tém a technika tzv. rozvíjajúcich sa variácií. Všetky tieto kvality, ktoré sa podpisujú na intenzívnom zážitku z počúvania, možno nájsť v koncentrovanej podobe v jeho neskorých dielach, kam patrí aj *Dvojkoncert pre husle a violončelo a Štvrtá symfónia*.

„Teraz viem, čo mi v živote posledných pár rokov chýbalo... Bol to zvuk Joachimových huslí,“ povedal Johannes Brahms v októbri 1887 po premiére svojho posledného orchestrálneho diela, **Koncertu pre husle, violončelo a orchester a mol, op. 102**, ktorý vznikol v roku 1887 pri jazere Thun vo Švajčiarsku, kde skladateľ v tom čase trávil leto. Rok po spolupráci s Josephom Joachi-

mom (1831 – 1907) na *Husľovom koncerte* v roku 1879 došlo medzi skladateľom a huslistom k vážnej nehode, keď sa Brahms pri rozvodovom konaní huslistu zastal Joachimovej manželky Amálie. Joachim, ktorý na začiatku kariéry Brahmsa predstavil Robertovi Schumannovi, sa so skladateľom postupne zmieril až v roku 1883. Ich vzťah však už nikdy nebol ako predtým. Podľa Brahmsovho životopisca Maxa Kalbecka (1850 – 1921) mohla spolupráca na Dvojkoncerte upevniť priateľstvo obidvoch umelcov. Kalbeck tiež uvádza, že hudobný materiál tejto kompozície pochádza z pripravovanej *Piatej symfónie*. Doteraz sa však nenašli pramene, ktoré by túto hypotézu potvrdili.

O svojich plánoch na leto roku 1887 skladateľ informoval Claru Schumannovú, v korešpondencii zmieňuje „*nápad skomponovať koncert pre husle a violončelo*“. Brahms bol súčasne aj plný pochybností: „*Mal by som túto ideu prenechať niekomu, kto sa vyzná v husliach lepšie ako ja. Je veľký rozdiel medzi komponovaním pre nástroje, ktorých povahu a zvuk poznáte len povrchné a písaním pre nástroj, ktorý poznáte tak dôkladne ako ja klavír...*“ Clara Schumannová ideu podporila a neskôr poskytla priestory na skúšanie v Baden-Badene. Druhý sólový part Brahms napísal pre svojho blízkeho priateľa a člena Joachimovho kvarteta, violončelistu Roberta Hausmanna (1852 – 1909). Michael Struck s odkazom na Brahmsovu korešpondenciu v úvode ku kritickému vydaniu *Dvojkoncertu* (Henle, 2014) píše, že impulzom pre vznik diela bolo skôr Hausmannovo umenie a jeho žiadosť o violončelový koncert než často zmieňovaný incident s Joachimom. Premiéra skladby sa uskutočnila 18. októbra 1887 v Kolíne nad Rýnom pod skladateľovou taktovkou. Clara Schumannová si po koncerte zapísala: „*Tento koncert je dielom zmierenia. Joachim a Brahms sa po rokoch mlčania opäť rozprávali.*“ Patrila však k mnohým, ktorí neverili v budúcnosť diela voľne inšpirovaného Mozartovou *Sinfoniou concertante* a Beethovenovým *Trojkoncertom*. Joachim bol rovnako skeptický. Brahmsov priateľ lekár Theodor Billroth (1829 – 1894) napísal hudobnému kritikovi Eduardovi Hanslickovi (1825 – 1904), že ide o „*nudné a únavné dielo.*“ Brahms, Joachim a Hausmann spolu niekoľkokrát predviedli *Dvojkoncert* v koncertnej sezóne 1887 – 1888. Dielo bolo vydané rok po premiére s venovaním: „*Tomu, pre koho bolo napísané.*“

Prvej časti (*Allegro*) dominujú dve kadencie pre sólové nástroje, ktoré súvisia s hlavnou a vedľajšou témou expozície. Táto časť je voľne poňatou sonátovou formou, v ktorej skladateľ uplatňuje techniku tzv. rozvíjajúcich sa variácií. Lyrické *Andante*, v ktorom obidva sólové nástroje postupujú unisono, obsahuje jednu z Brahmsových najexpresívnejších melódií. Záverečná časť (*Vivace non troppo*) je sonátové rondo s prvkami uhorského štýlu.

Andrej Šuba

SUEYE PARK

Sueye Park je víťazkou prvej ceny XIII. medzinárodnej husľovej súťaže Jeana Sibelia 2025. Spoločnosť Beare's International Violin Society jej v rámci výhry zapožičala aj husle G.B. Guadagnini z roku 1777 „ex Sasson“. Rodáčka z Južnej Kórei sa začala učiť hrať na husliach ako štvorročná, už v deviatich rokoch študovala u Ulfa Wallina na Hochschule für Musik Hanns Eisler v Berlíne a neskôr na Universität für Musik und darstellende Kunst Wien u Cliva Browna.

Sueye Park vystupovala s orchestrami vrátane Orchestra Komische Oper Berlín, Staatskapelle Weimar, Fínskeho rozhlasového symfonického orchestra, Helsinskej filharmónie, Kórejského symfonického orchestra, Symfonického orchestra KBS a Soulskej filharmónie. Spolupracovala s Adrianom Brendelom, Ralfom Gothónim, Garym Hoffmanom, Pietarim Inkynenom, Yoelom Levim, Tatjanou Masurenkovou, Rolandom Pöntinenom, Annou Rakitinovou, Dimom Slobodenioukom, Nicolasom Stavym a Osmom Vänskäom.

Sueye Park sa zúčastnila mnohých rozhlasových a televíznych vysielaní v Nemecku, Izraeli, Južnej Kórei, Španielsku či Švédsku. V roku 2017 vyšlo jej debutové CD (kritikou oceňovaná nahrávka) 24 Paganiniho capriccií, po ktorom nasledovalo recitálové CD Salut d'amour. Jej album so skladbami pre sólové husle Journey Through a Century bol v roku 2021 vybraný redakciou magazínu Gramophone ako „Nahrávka roka“. V roku 2022 vyšiel 3. husľový koncert Isang Yuna so Soulskou filharmóniou (O. Vänskä) a o rok neskôr Kompletné diela pre husle a klavír Karola Szymanowského (klavír R. Pöntenen). Jej najnovšia CD nahrávka Echoes of Exile vyšla v júli 2025.

Sólový repertoár zahŕňa diela od Bacha a Bibera až po Isanga Yuna a Luciana Beria, ako aj veľké romantické a klasické koncerty a súčasné skladby pre husle a orchester. Cenné umelecké impulzy získala od osobností ako Shmuel Ashkenasi, Saschko Gawriloff, Ivry Gitlis, Vadim Gluzman, Ida Haendel, Nobuko Imai, Gerhard Schulz či Donald Weilerstein. Od roku 2022 pôsobí ako asistentka v husľovej triede Ulfa Wallina na Hochschule für Musik Hanns Eisler v Berlíne.

YUYA MIZUNO

V roku 2025 vstúpil Yuya Mizuno do dejín ako prvý ázijský hudobník, ktorý získal prvú cenu v kategórii violončelo na 76. medzinárodnej hudobnej súťaži Pražská jar, kde zároveň získal aj štyri špeciálne ceny.

Magisterské štúdium absolvoval na Universität Mozarteum Salzburg pod vedením Clemensa Hagena. Študoval aj na Toho Gakuen School of Music v Tokiu (Sumiko Kurata) a Hudobnej akadémii Franza Liszta v Budapešti (Miklós Perényi). Účinkoval na popredných festivaloch ako sú Budapeštianske jarné slávnosti, Mozartwoche, Pacific Music Festival Sapporo, Medzinárodný hudobný festival Takefu a Chanel Pygmalion Days. Mizuno sa zúčastnil majstrovských kurzov u viacerých významných svetových violončelistov, medzi ktorými sú Frans Helmerson, Ivan Monighetti, Miklós Perényi, David Geringas či Mario Brunello.

V roku 2024 zvíťazil na súťaži Enrica Mainardiho. Okrem toho získal prvú cenu a cenu publika na 13th Tokyo Music Competition, ako aj prvú cenu a štyri špeciálne ceny na 89. Hudobnej súťaži Japonska.

Ako sólista vystupoval Mizuno s poprednými orchestrami, ako sú Pražský symfonický orchester, Tokijský symfonický orchester, Tokijská filharmónia, Japonská filharmónia, Symfonický orchester Yomiuri Nippon, Osaka Symphony Orchestra a Kyoto Symphony Orchestra.

Štipendia a podporu získal od významných inštitúcií, vrátane Medzinárodnej hudobnej akadémie v Lichtenštajnsku, Drážďanského hudobného festivalu, Rohm Music Foundation či Ezoe Memorial Recruit Foundation. Mizuno je zároveň kľúčovým členom Japonského národného orchestra pod vedením klaviristu Kjóheia Soritu.

V roku 2023 vyšiel jeho debutový album s Kodályovou Sonátou pre sólové violončelo a Chopinovou Violončelovou sonátou. Hrá na violončele Pietro Giacomo Rogeri z roku 1710, ktoré mu zapožičala nadácia Suntory Foundation for the Arts, a na sláčičku od F. Tourteho, zapožičanom zo zbierky Sumino Collection.

DANIEL RAISKIN

Vďaka svojmu nezameniteľnému umeleckému rukopisu sa Daniel Raiskin stal jedným z najuznávanejších dirigentov svojej generácie a vo svojich nápadne koncipovaných programoch rozvinul široký repertoár presahujúci rámec hlavného prúdu. Daniel Raiskin vyrastal ako syn renomovaného muzikológa v Sankt Peterburgu. Vo svojom rodnom meste navštevoval slávne konzervatórium, v štúdiu pokračoval v Amsterdame a Freiburgu. Najskôr sa zameriaval na hru na viole. K jeho nasmerovaniu na dirigentskú dráhu ho inšpirovala najmä osobnosť vynikajúceho pedagóga L. Savicha, ako aj majstrovské kurzy s dirigentmi ako M. Jansons, N. Järvi, M. Horvat, W. Nelsson a J. Panula.

Daniel Raiskin zastával post šéfdirigenta Slovenskej filharmónie počas piatich sezón v rokoch 2020 – 2025. Od augusta 2018 je hudobným riaditeľom Winnipeg Symphony Orchestra a od sezóny 2017/2018 hlavným hosťujúcim dirigentom Belehradskej filharmónie. Od sezóny 2026/2027 bude šéfdirigentom a hudobným riaditeľom Janáčkovej filharmónie Ostrava. Daniel Raiskin pôsobil ako hlavný hosťujúci dirigent v Orquesta Sinfónica de Tenerife (sezóna 2017/2018), šéfdirigent Staatsorchester Rheinische Philharmonie v Koblenzi (2005– 2016) a šéfdirigent Filharmónie Artura-Rubinsteina v Lodži (2008 – 2015). Daniel Raiskin sa tiež vytrvalo snaží zdieľať svoje vedomosti a vášeň s mladými hudobníkmi po celom svete. Pravidelne sa venuje práci s mládežníckymi orchestrami okrem iného v Kanade, Estónsku, Nemecku, Islande, Holandsku Poľsku a Juhoafrickej republike.

V poslednej dobe realizoval kritikou vysoko hodnotené nahrávky Mahlerovej Symfónie č. 3 a Šostakovičovej Symfónie č. 4 (AVI). Jeho nahrávka violončelových koncertov E. W. Korngolda, E. Blocha a B. Goldschmidta s J. Steckelom (AVI) získala v roku 2012 ocenenie Echo Klassik. So Slovenskou filharmóniou nahral CD s tvorbou P. I. Čajkovského a J. L. Bellu, v spolupráci so spoločnosťou CPO začal v júni 2024 nahrávať kompletný cyklus symfónií bratislavského rodáka F. Schmidta.

SLOVENSKÁ FILHARMÓNIA

bola založená v roku 1949. Pri jej umeleckom zrode stáli dve významné osobnosti medzinárodného hudobného života V. Talich (1949 – 1952) a Ľ. Rajter (1949 – 1976). Na umeleckom profilovaní orchestra sa podieľali ďalší šéfdirigenti – T. Frešo, L. Slovák, L. Pešek, V. Verbickij, B. Režucha, A. Ceccato, O. Lenárd, J. Bělohlávek, V. Válek, P. Feranec, E. Villaume a J. Judd. V rokoch 2020 – 2025 bol šéfdirigentom Daniel Raiskin. V sezóne 2025/2026 budú Daniel Raiskin a Ondrej Olos spoločne pôsobiť ako stáli hosťujúci dirigenti.

Slovenská filharmónia realizovala množstvo nahrávok pre rozhlas, televíziu a hudobné vydavateľstvá OPUS, Supraphon, Panton, Hungaroton, JVC Victor, RCA, Pacific Music, Naxos a Marco Polo. Je pravidelným hosťom významných európskych hudobných pódíí a festivalov. V rámci svojich početných zahraničných zájazdov vystúpila v takmer všetkých európskych krajinách, na Cypre, v Turecku, USA a pravidelne hosťuje na koncertných turné v Japonsku, Južnej Kórei, Ománe a Spojených arabských emirátoch.

V posledných rokoch absolvoval orchester Slovenská filharmónia turné okrem Japonska, Južnej Kórei aj v švajčiarskom Murtene, vystúpil na prestížnych pódíách ako Liederhalle Stuttgart či Kolínska filharmónia a koncertoval v Záhrebe, Maribore i na Festivale Krumlov s Maximom Vengerovom. V sezóne 2025/2026 orchester realizuje so stálym hosťujúcim dirigentom D. Raiskinom pokračovanie nahrávok symfónií F. Schmidta. Orchester prijal pozvanie na koncerty v rámci cyklu Festspielhaus v Salzburgu, na Lednicko-Valtický festival, predstaví sa aj na domácich festivaloch Allegretto Žilina a Košická hudobná jar. V rámci zahraničných turné v sezóne 2025/2026 vycestovala Slovenská filharmónia do Španielska, kde po jej boku vystúpili sólisti basbarytonista M. Mimica, huslistka A. Conunova či klaviristi N. Rodiles. V priebehu júna a júla čaká orchester turné v Japonsku, kde budú sólistami klaviristi A. Gorlatch a O. Scheps.

Slovenská filharmónia, Medená 3, 816 01 Bratislava, SR

Pokladnica Slovenskej filharmónie

Reduta, Nám. Eugena Suchoňa 1, Bratislava
otvorená v pracovných dňoch po – pia 12.00 – 18.00
a hodinu pred koncertom v mieste jeho konania
Zmena programu a interpretov vyhradená.

Rezervácie

+421 2 20 47 52 33, +421 2 20 47 52 93
vstupenky@filharmonia.sk
online predaj a rezervácie vstupeniek
www.filharmonia.sk
Predaj vstupeniek na vybrané koncerty aj v sieti Ticketportal

Slovenská filharmónia vyhotovuje obrazové snímky
a zvukové a zvukovo-obrazové záznamy z koncertov
a je oprávnená ich použiť primeraným spôsobom
na umelecké účely.

**NÁRODNÁ
BANKA
SLOVENSKA**
EUROSISTÉM

HRDÝ PARTNER SF

AUTO | *Prestige*
bigmedia
PREMIUM OUTDOOR

● RÁDIO
● DEVÍN

• **tasr** •

|| • **Hudobný
život**

{ **OPERA**
SLOVAKIA

Klasika
Plus.cz

□ P E R A +

S I T A

Forbes

viva rádio

SME

tyždenník
slovenka

FinReport

CITYLIFE
ČO SA DEJE
V BRATISLAVE A OKOLÍ

THE
SLOVAK SPECTATOR

SLOVAKIA | ONLINE

TRNAVSKÉ

Slovenská filharmónia je štátna príspevková
organizácia Ministerstva kultúry SR

MINISTERSTVO
KULTÚRY
SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Stretneme sa na koncerte